

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 158/2019-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Martina Hopferová, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 15 Cb 138/2016-245 zo 14. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 Cb 138/2016-245 zo 14. novembra 2018.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe žaloby podanej právny predchodcom sťažovateľa ([REDACTED]) vydal okresný súd 8. januára 2010 platobný rozkaz č. k. 15 Rob 523/2009-38 (ďalej len „platobný rozkaz“). Žalovaný, Správa obecných lesov Švedlár (ďalej len „žalovaný“), si platobný rozkaz prevzal 15. januára 2010. Právny nástupca žalovaného, obec Švedlár (ďalej aj „právny nástupca žalovaného“), 28. júla 2016 požiadal o zrušenie platobného rozkazu. Alternatívne žiadal o jeho opätovné doručenie, pretože mu platobný rozkaz nebol doručený do vlastných rúk. Dôvodil tým, že plná moc udelená osobe, ktorá prevzala platobný rozkaz v mene žalovaného, bola v čase prevzatia platobného rozkazu neplatná. Okresný súd 12. septembra 2016 doručil žalovanému opätovne rovnopis platobného rozkazu, proti ktorému podal žalovaný 23. septembra 2016 odpor. Okresný súd podaný odpor odmietol ako podaný oneskorene. Vychádzal z toho, že žalovaný prevzal platobný rozkaz 15. januára 2010 a odpor bol podaný až 23. septembra 2016, teda po 15-dňovej zákonom stanovenej lehote. Proti uzneseniu, ktorým bol odpor odmietnutý, nebolo v zmysle poučenia okresného súdu možné podať odvolanie. Žalovaný sa však napriek tomu odvolal, poukazujúc na to, že bol nesprávne poučený. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 Cob 169/2016 z 30. novembra 2017 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na nezrozumiteľnosť, rozpornosť a nedostatok dôvodov rozhodnutia okresného súdu. Za rozporný a zmätočný považoval záver, keď po opakovanom doručení platobného rozkazu okresný súd vychádzal z doručenky z roku 2010 a v nadväznosti na tento fakt skonštatoval, že odpor bol podaný oneskorene. Podľa názoru krajského súdu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa s tvrdeniami a listinnými dôkazmi vysporiadať, t. j. posúdiť, či došlo alebo nedošlo k účinnému doručeniu platobného rozkazu už v roku 2010, čo však okresný súd neurobil.

3. Následne okresný súd vydal uznesenie č. k. 15 Cb 138/2016-245 zo 14. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým zrušil platobný rozkaz okresného súdu z 8. januára 2010. V rámci jeho odôvodnenia s poukazom na listinné dôkazy uviedol, že osoba, ktorá v roku 2010 prevzala platobný rozkaz, nemala v čase jeho prevzatia oprávnenie preberať zásielky žalovaného a nebola ani zamestnancom žalovaného. Táto osoba prevzala platobný rozkaz na základe splnomocnenia na preberanie pošty č. 22/2007 a ten platí iba v spojení s preukazom totožnosti splnomocnenca, ktorý je uvedený na preukaze. V čase preberania platobného rozkazu mala osoba, ktorá ho prevzala, vydaný nový preukaz totožnosti, ktorý sa nezhodoval s tým, ktorý bol uvedený na preukaze splnomocnenca. Napriek týmto nezrovnalostiam poštový doručovateľ doručil zásielku tejto osobe, ktorá svojím podpisom potvrdila jej prevzatie. Keďže nedošlo k doručeniu platobného rozkazu žalovanému v súlade s platnou právnou úpravou, okresný súd vychádzal pri posudzovaní podaného odporu z údajov na doručenke vrátenej po opätovnom doručení platobného rozkazu v roku 2016. Odpor bol podaný oprávnenou osobou v zákonnej lehote a s vecným odôvodnením, preto okresný súd platobný rozkaz napadnutým rozhodnutím zrušil.

4. Dôvodom, pre ktorý sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd, je rozhodnutie okresného súdu, ktorým zrušil platobný rozkaz. Sťažovateľ ho považuje za neodôvodnené, arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné, neudržateľné a narúšajúce princíp právnej istoty. Uvádza, že toto rozhodnutie vôbec nemalo byť vydané, pretože uznesenie krajského súdu nikdy nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. V tomto uznesení totiž krajský súd označil ako žalobcu právneho predchodcu sťažovateľa a keďže tento 20. augusta 2017 zomrel, sťažovateľ si nemohol reálne uznesenie nikdy prevziať. Okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalobcu až 14. novembra 2018. Sťažovateľ teda nemal ako napadnúť rozhodnutie krajského súdu, keďže sa s ním ako s právnym nástupcom žalobcu vôbec nekonalo. Okresný súd konal a rozhodoval napriek neexistencii právoplatného rozhodnutia krajského súdu, pričom práva sťažovateľa porušil aj tým, že napadnuté rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

5. Sťažovateľ je presvedčený, že okresný súd sa pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia nedržal právneho názoru vysloveného krajským súdom v tom zmysle, že sa mal

vysporiadať s tvrdeniami a listinnými dôkazmi predloženými žalovaným a až následne posúdiť, či došlo alebo nedošlo k účinnému doručeniu platobného rozkazu už v roku 2010. Sťažovateľ kritizuje napadnuté „trojstranové“ uznesenie, ktoré sa v jednom odseku venuje otázke doručenia platobného rozkazu v roku 2010 a vzápätí sa v ňom konštatuje, že odpor podaný 23. septembra 2016 bol podaný oprávnenou osobou v zákonnej lehote a s vecným odôvodnením, a preto je potrebné platobný rozkaz zrušiť. Okresný súd sa tak podľa názoru sťažovateľa odklonil od rozhodnutia krajského súdu, keďže nezdôvodnil svoje úvahy v zmysle jeho požiadaviek. Obmedzil sa na tvrdenia žalovaného, s ktorými sa stotožnil bez toho, aby v tomto smere vykonal dožiadanie, dokazovanie, resp. iné úkony.

6. K otázke doručovania sťažovateľ uviedol, že na podklade platobného rozkazu ako exekučného titulu je na okresnom súde vedené exekučné konanie pod sp. zn. 5 Er 259/2014 (ďalej len „exekučné konanie“). Povinný v exekučnom konaní však ani raz v rámci svojich podaní netvrdil, že mu platobný rozkaz nebol riadne doručený. Žalovaný bol s doručením platobného rozkazu riadne oboznámený, napriek tejto skutočnosti nevyužil možnosť podania odporu v zákonom stanovenej lehote. Pani [REDAKOVANÉ] a pani [REDAKOVANÉ] boli v rozhodnom období poverené preberaním pošty. Platobný rozkaz bol doručený spôsobom obvyklým v danej príspevkovej organizácii, tak ako všetky ostatné písomnosti, a o správnosti ich doručenia neboli v rozhodnom období žiadne pochybnosti. Žalovaný a ani právny nástupca žalovaného 7 rokov nepochybovali o právoplatnosti a vykonateľnosti predmetných platobných rozkazov. Zároveň sťažovateľ uvádza, že vedomosť protistrany o pohľadávkach existovala už k 16. decembru 2009, čo vyplýva z uznesenia č. 93/2009/XII zo 6. riadneho zasadnutia Obecného zastupiteľstva vo Švedlári konaného 16. decembra 2009. Na webovej stránke obce Švedlár je zverejnená správa z vládneho auditu č. 15100154-N-10, v ktorej je v rámci záväzkov zahrnutý platobný rozkaz z 8. januára 2010 (stav k 31. decembru 2013). Žalovaný teda mal vedomosť o platobnom rozkaze, ktorý bol okrem iného dôvodom zavedenia nútenej správy obce. Sťažovateľ si preto kladie otázku, ako mohla obec Švedlár od roku 2015 vstúpiť do nútenej správy kvôli platobnému rozkazu, ktorý jej v tom čase údajne nebol doručený.

7. Okrem toho sťažovateľ načrtol problematiku prípustnosti odvolania proti uzneseniu, ktorým okresný súd odmietol odpor s poučením, že proti takému rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné. V skutkovo zhodnej veci rozhodoval krajský súd aj v konaní vedenom pod č. k. 2 Cob 190/2016-127, v ktorom bolo odvolanie proti rozhodnutiu o odmietnutí odporu ako podaného oneskorene odmietnuté z dôvodu jeho neprípustnosti.

8. V závere sťažovateľ sumarizuje, že v tejto veci došlo zásadným spôsobom k porušeniu jeho práv, a to jednak tým, že rozhodnutie krajského súdu z 30. novembra 2017 mu nikdy nebolo doručené, a teda nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, a jednak tým, že okresný súd sa aj napriek tomu nedržal právneho názoru, ktorý bol v tomto rozhodnutí obsiahnutý. Po deviatich rokoch tak došlo k zrušeniu platobného rozkazu, s ktorého právoplatnosťou počítala aj samotná obec Švedlár.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 14.11.2018 pod sp. zn. 15Cb/138/2016-245, porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 14.11.2018 pod sp. zn. 15C/138/2016 - 245 zrušuje.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,00 €, ktoré je Okresný súd Spišská Nová Ves povinný zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Spišská Nová Ves je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 € na účet právnej zástupkyne sťažovateľa... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmavať spoločne.

III.

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s uznesením okresného súdu zo 14. novembra 2018, ktorým bol (po viac ako 8 rokoch) zrušený právoplatný platobný rozkaz, pretože dodatočne vyšlo najavo, že nebol žalovanému účinne doručený. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta okolnosti, za ktorých k vydaniu namietaného rozhodnutia došlo, a nadväzne ho vyhodnocuje ako neodôvodnené a arbitrárne, keďže nereflektuje na závery krajského súdu.

18. Vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia okresného súdu a podstatu argumentácie sťažovateľa je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

19. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

20. O takú situáciu vo veci sťažovateľa nejde.

21. Pre posúdenie načrtnutých námietok je potrebné vychádzať z dôvodov rozhodnutia krajského súdu, na ktoré sa sťažovateľ odvoláva. Krajský súd nimi inštruoval okresný súd, čo sa týka ďalšieho postupu vo veci v tom smere, že pokiaľ budú žalovaným predložené listiny preukazovať, že nedošlo k doručeniu platobného rozkazu žalovanému v súlade s platnou právnou úpravou, musí pri posudzovaní podaného odporu vychádzať z údajov na doručenke vrátenej po opätovnom doručení platobného rozkazu (v roku 2016). Ak však dospeje k záveru, že už v roku 2010 došlo k účinnému doručeniu platobného rozkazu žalovanému, potom musí návrh žalovaného na zrušenie platobného rozkazu zamietnuť a jasne a zrozumiteľne vysvetliť, ako posudzoval žalovaným predstreté dôkazy.

22. Ústavný súd, preskúmajúc napadnuté rozhodnutie, ktorého odôvodnenie v podstatnom zhrnul v rámci bodu 3 tohto uznesenia, konštatuje, že okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom, na ktorý ho nasmeroval krajský súd a ktorý napriek jeho stručnosti dostatočne objasňuje, na akých skutočnostiach založil svoj záver o neúčinnom

doručení platobného rozkazu. Tieto závery ho napokon viedli k zrušeniu platobného rozkazu. Ústavný súd nezistil, že by závery sústredené v napadnutom rozhodnutí okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, práve naopak, vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Námietku o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia preto vyhodnotil ústavný súd ako neopodstatnenú.

23. Podstatnejšie pre vec je však to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) je „výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Zrušenie platobného rozkazu neznamena pre sťažovateľa automaticky stratu sporu. Toto rozhodnutie vyúsťuje do nariadenia pojednávania a riadneho prejednávania veci. Sťažovateľovi sa teda súdna ochrana neodopiera, a je mu tak zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Ústavný súd chápe, že sťažovateľ mal v rukách právoplatný platobný rozkaz, na podklade ktorého viedol exekúciu, a tento stav pre neho prakticky znamená prejednávanie veci od začiatku. Na druhej strane je však ústavnému súdu z jeho činnosti známe, že práve z dôvodu pochybností o právoplatnosti a vykonateľnosti tohto exekučného titulu bolo v rámci exekučného konania rozhodované o odklade exekúcie (bližšie pozri nález sp. zn. III. ÚS 203/2018 zo 7. augusta 2018, pozn.). Ďalší vývoj a osvetlenie veci je teda výlučne v kompetencii všeobecných súdov.

24. Námietkou, ktorá sa vzťahovala na rozhodnutie krajského súdu, pokiaľ išlo o otázku prípustnosti odvolania proti rozhodnutiu, ktorým bol odmietnutý odpor, sa ústavný súd nemohol osobitne zaoberať, keďže toto rozhodnutie ako také ústavnou sťažnosťou napadnuté nebolo. Je však potrebné doplniť, že rozhodnutie krajského súdu v obdobnej veci (č. k. 2 Cob 190/2016-127), v ktorej bolo odvolanie proti rozhodnutiu o odmietnutí odporu odmietnuté z dôvodu neprípustnosti, je v súčasnosti preskúmané na základe podaných

opravných prostriedkov. Za danej situácie je teda minimálne spochybnené konštatovanie sťažovateľa, že popri sebe existujú odlišné rozhodnutia odvolacích súdov.

25. Pokiaľ išlo o spochybnenie účinku právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, pretože nebolo sťažovateľovi doručené (keďže v tom čase sa konalo s jeho právnym predchodcom, ktorý v priebehu konania zomrel), ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na časť odôvodnenia namietaného rozhodnutia okresného súdu, v ktorej reagoval na stratu procesnej spôsobilosti jeho právneho predchodcu. Okresný súd v rámci svojho rozhodnutia citoval relevantnú právnu úpravu [§ 62 až § 65 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], pričom zdôraznil, že právny nástupca prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu, a že s dedičom strany, resp. s tým, na koho prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, súd pokračuje, len čo sa skončí konanie o dedičstve (§ 63 ods. 2 CSP). Tieto ustanovenia následne interpretoval a aplikoval na sťažovateľov prípad, keď ozrejmlil, že dedičské konanie po právnom predchodcovi sťažovateľa bolo právoplatne skončené až 28. júna 2018, t. j. až po vydaní rozhodnutia krajského súdu. Preto je v uznesení krajského súdu na strane žalobcu uvedený právny predchodca sťažovateľa, a nie sťažovateľ. V zmysle uznesenia okresného súdu sp. zn. 11 D 157/2017 z 28. júna 2018 sa dedičom pohľadávky voči žalovanému z titulu sporného platobného rozkazu stal sťažovateľ. Na základe týchto skutočností okresný súd uzavrel, že v konaní bude pokračovať so sťažovateľom, pretože procesná spôsobilosť jeho právneho predchodcu zanikla dňom smrti a pohľadávka prešla na sťažovateľa ako dediča. Ani v tomto smere nemožno rozhodnutiu okresného súdu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Vzhľadom na univerzálnu sukcesiu je úplne bez významu, že v predošlých rozhodnutiach týkajúcich sa namietanej veci nebol ako žalobca označený sťažovateľ.

26. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

27. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

28. Na základe všetkých už uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v jej petite (primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania), keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2019